

ידי חלוקת מקורות המים של הירדן והיר מוק בין ישראל ושכנותיה.

● לנסח תוכנית של פיתוח כלכלי עבור האיזור כולו, כחידה אחת, למרות האיבה השוררת בין ישראל למדינות ערב.

● לשלב את מערכות הכלכלה של ישראל ומדינות ערב במידה כזאת שלא יאשר כמעט כל מקום להתנגשויות מוניטיות.

● להטיל על מקורות המים באיזור מיקוח בינלאומי (אמריקאי) חמור, אשר יביא את המדינות השונות לידי תלות גמורה בחסדי השינגטון.

שלב ההכרעה לגבי גורלה של התוכנית יתחיל השבוע, ביום ד', כאשר ינחת מטוס דאקוטה צבאי אמריקאי בלוד, יביא לישראל את איל-העסקים האמריקאי, גבה-הקומה ויפנה-התואר, אריק ג'יהנסטון. יהיה זה אחד השיאים בקאריירה של ג'יהנסטון כשגריר המיוחד של הנשיא איזנהאואר. יהיה זה גם כיומה של פרשה ארוכה.

חלוקה גרוועה הפרשה החלה עוד לפני הקמת מדינת ישראל, כאשר הסכימו כל המיומחים, שבדקו את הפוטנציאל ה-

חלקאי של הארץ, בנקודה אחת: הארץ סובלת לא מ-חוסר מים, אלא מחלוקה גרוועה של מקורות המים. ה-מים מרובים מדי בצפון, מ-עטים מדי בנגב הצחיח. ה-פתרון היה גלוי לעין: יש להזרים את מימי מעלה-הירדן דרומה.

בימי השלטון הבריטי לא היה לישוב העברי משקל פור-ליטי מספיק, כדי לבצע תוכ-נית זו. המשקל הפוליטי לא הספיק לכך גם לאחר הקמת המדינה. רוב חלקו העליון של הירדן נמצא בשטח ה-מפורז, ולא היתה כל אפשר-רות לנצל את מקורות המים במלואם.

משבר-המים הגיע לשיאו בשנת 1951, כאשר ניסתה ישראל לנצל את עודפי-המים של ימת החולה. הסורים הת-כוננו להתנגד לכך בכוח-ה-נשק, נבלמו רק על ידי דויר-ניה הממושכים של מועצת-הבטחון, אשר התירה בסופו של דבר לישראל להמשיך בעבודות בצוץ מפעל-הירדן - מחוץ לאיזור המפורז.

בין-ברית לדמשק, בי-שנת 1952 נתחדש סכסוך ה-ירדן במלוא עוזו: ישראל הכריזה על כוונתה לחסור-תעלה, שתטה את מימי הירדן דרומית לגשר בנות-יעקב, תפעיל תחנת-כוח, כסאכחה, לד-כפר נחום, צפונית לטבריה.

שוב איימו הסורים בהתנגדות מוניטית. אולם הפעם מצאה דמשק בין-ברית בלתי-צפויה: גנרל וואן בויקה, הממושקף ושב-השיעור, מי שהיה או ראש משקיפי או-ים. בויקה, שהיה הססן מטבעו, החיש פתאום את קצב מחשבותיו, פקד להפסיק את הע-בודה.

כאן גילתה ממשלת ישראל תקיפות בלתי-רגילה: היא סרבה להפסיק את עבודת ה-פיתוח החיוניות. הפרשה כולה שבה והי-באה בפני מועצת-הבטחון. הדיונים והתקי-רות היו ממושכים ומסובכים. אולם לבסוף בקעה מתוך הסבך קרן של תקוה לישראל: המועצה התכוננה לקבל החלטה, שדרשה מבניקה להתיר את חידוש העבודה.

הרוסים אמרו לא. קרן-התקווה דעכה כמעט מיד: הרוסים אמרו "לא" תקיף, ומועצת-הבטחון נאלצה לגנון את ההצעה.

היה ברור כי אם לא תתערב אחת ה-מעצמות במישרין במשחק-המים עלולה ה-פרשה להסתים בהתפוצצות מרחיבת. המת-עריבים היו, כמובן, האמריקאים: עוד לא שר היו הדיונים על תעלת בנות-יעקב ב-שיאם הופיעו חוברות חומות-קטנות על שולחנות המשתלחת על מדינות המרחב. חוברות אלו הכלילו הצעה לפיתוח מקורות המים של המרחב, שעובדה על ידי המהנדס האמריקאי צ'ארלו מיין, מי שהיה אחד מ-פעילי רשות עמק סנטי. **פעילות בוק**, תוכנית-מיין הציעה ל-

חיד באולם, את דבריו של צעיר אחר, אברהם עופר, שאמר כי בצבור רוחת הדעה שכל ההבדל בין מפא"י לציונים-הכלליים, הוא בחמשה מיליון לירות מתוך שש מאות ושלו-שים וחמשה מיליון של תקציב המדינה. גם בחמשה מיליון אין לזלזל. הוסיף ראש הממ"ש שלה, והעיקר - האם היה בכלל תקציב פי-תוח במדינה. אלמלי עמדו שרי מפא"י בראש הממשלה?!

סודל בונה וחשמל. מצבם של הדוברים כשאלת ההלאמה, לא היה קל. דרוש היה כשרון סוללי-נוקב כדי להוכיח מרוע חיבת היתה חברת-החשמל וחברת-האשלג לעבור לרשות המדינה, בעוד שירותי הבריאות, מפ-עלי המלט והברזל, נשארו בבעלותם של אנשי הסתדרות. כמה מהנואמים צטטו את דבריו של מנהל סוללי-בונה-וישילומים, הלל דן, כי משק המדינה ומשק סולל בונה חייבים להתמוג. נשארה פתוחה השאלה, בבעלות מי?!

אולם מסקנתם של הדוברים היתה אחידה לפחות בנקודה אחת: באם תוכה מפא"י

צעירי-מפא"י עופר, נשך, נחש, אניה, גבר

לרוב בבחירות הבאות לכנסת, יבואו על תיקונם מבחינה סוציאליסטית כמה וכמה מפעלים, שכיום קשה להעבירם לרשות מ-רדים ממשלתיים בהם שולטים שרי הצ"כ.

הסביר אחד השרים: "סוף סוף אין אנו יכולים להיות גם בקואליציה וגם לדרוש את ראשות כל המשרדים החשובים!"

קצינים צעירים. בסך הכל היה ברור שדרך מפא"י בסוציאליזם ניטשטשה מאד. הרבה עקרונות סוציאליסטיים שהיו נכונים לפני דור שוב נראים כיום מגוחכים. סולל-בונה וחברותיו, מפעלים שנחשבו פעם לחלוץ הסוציאליזם והפכו בינתיים ל-מיבצר של קאפיטליזם מונופוליסטי, היום רק הסימפטום הבולט ביותר.

היה ברור שדרך האניה המפא"יית בלב הים הסוציאליסטי וקוקה למפה חדשה - וכי רק הקצינים הצעירים יוכלו לשרטט אותה. בינתיים לא היתה נכונות רבה מצד הקבר-ניטים הקשישים לפנות להם את גשר הפיקוד.

פיתוח זים רותחים

ייתכן מאד כי ינואר 1955 ייחרת בהיס-טוריה כחדושה-המיפנה בתולדות פיתוחה של מדינת-ישראל ויחסיה עם מדינות-ערב ועם ארצות-הברית. כי בסוף החודש יוכרע סופית גורלה של תוכנית-ג'יהנסטון - הנסיון האמריקאי להשיג, בבת-אחת, ארבע מטרות שונות: ● לסיים את החיכוכים המקומיים עלי

(המשך מעמוד 6) הודיע השבוע סאמי אל-סולח, ראש מ-שלת לבנון: הברית העיראקית-התורכית החדשה, תאפשר שמירה על הכסתון במ-ר חג בהתאם לעקרונות האו"ם ולהחלטות ש-נהקבלו על יסודם, ובייחוד ההחלטות הנוג-עות לשאלת מלסתיך.

לפי המלון הערבי, פירושה של הכרזה זו: הברית החדשה תאפשר לערבים לצאת למלחמה נגד ישראל כדי לגרשה משטחי הגליל, יהודה וירושלים, שהוקצבו בתכנית או"ם המקורית למדינה הערבית המלסתי-נית (שלא קמה) - לפני שנכבשו בידי צה"ל ברדפו אחרי הצבאות התוקפים, ש-הפזו החלטה זו.

הליגה השמיית. הרקע ההיסטורי ל-ברית בין מצריים וישראל היה ברור. אין שום ניגוד אינטרסים אמיתי בין שני המ-דינות - עתידה של מצריים מותנה באי-הוד עמק-הנילוס וצפון-אפריקה, ואילו ע-י תיד ישראל מחייב השתלבות המדינה בחי-המרחב. גם מבחינה רגשית היתה ברית כ-זאת מובנת: בשדות-הקרב של הדרום, ב-גנבה ובפאלוגיה, למדו חיילים מצריים ו-ישראלים לכבד איש את רעהו, לבזו במ-שותף לצבאות הירדן וטוריה.

אולם התקלות היו עדיין גדולות: ישראל לא יכלה לשכוח בנקל את מצור הסואץ. מצריים לא יכלה להתגבר בנקל על חששה הנושן כי ישראל היא ראש-גשר אימפריא-ליסטי אירופי, המשועבד מטבעו למערב. המלחמה-הזעירה על הגבול, הסרגיה של הפליטים, תעמולת-ההוועה ושנאת-השנים היו גורמים מפריעים כבדי-משקל. לא נפל כמה הפחד המצרי מסני התפשטות כלכלית ישראלית, כמתחרה במצריים.

בכל זאת היה נראה השבוע כי נפתח אשנב ראשון למפנה גדול. על חורבן אש-ליות האתמול, יכולה להיחלד מדיניות נור-עזת חדשה. במקום הליגה הערבית, רמוזה מרחוק האידאה של ליגה שמיית. המרחב היה צמא למלוא כוחם של יורשי פרעה ויורשי משה בן-עמרם.

מפלגות הפלא החמישי

שלושה הם נפלאו ממני וארבעה לא ידעתיים: דרך נשך בשמיים, דרך נחש עלי צור, דרך אניה בלב ים ודרך גבר בעלמה.

השבוע התכנסו כמה מאות בחורים צעירים, המהחיים את הסיעה הבלתי-רשמית של ה-צעירים במפא"י, הוסיפו לפסוק ידווע של משל"י פלא חמישי: דרך מפא"י בסוציאליזם.

בליל שבת נתלקטו הצעירים לבית-ברל בצופית, למטרת בירור דרכה של מפלגתם. הצעירים, ביניהם אשר יולין נמוך הקומה והנמרץ, אברהם עופר, אהוביה מלכין, סוליידי ומצטיין בנאום, לא נעזבו לנפשם לדון בסוגיה החמורה. אל שלחן הנשיאות ישבו השרים פרץ נפתלי, זלמן ארן וראש הממשלה - משה שרת, העוקבים מקרוב אחרי מעשי הצעירים, העלולים להיות גורם חשוב במאבק הסופי הקרוב בין שרת ובי, גי.

כבר עם פתיחת הדיון עוררו הצעירים מורת רוח בקרב אנשי המשמרת הותיקה במפא"י. אמר ח"כ עקיבא גוברין: "אשר ידליו ואברהם עופר הם חברים שלי. אין לי חברים אחרים. אולם אני כולי נגדו למשמע דבריהם, ואיכפת לי מאד שדעתם לא תהיה כפי שהיא..."

סוף לסרלין. סיבת רגזו של גוברין, היו דבריו של ידליו שאמרם בנאום הפתיחה לכנס: "אינני חושב לאפיקורסית גמורה את הדעה שיש להלאים את קופת-חולים. אדרבא, נתבע אנחנו הלאמת כל שירותי הבריאות, ואז יתחרטו הצ"כ על הצעתם זו, וסרלין עלול לאבד סוס-בחירות מצויין. ואינני מבין מרוע מתיר דבר כחותרים תחת אשיות ההסתדרות, מי שבא להציע רעיון הלאמה כגון זה..."

כחוסר רצינות הגובלת בפשע, הגדיר ראש-הממשלה, משה שרת, בעל העניבה כמעט היר- * משלי ל, פסוקים ייח וייט, שנתנו לסופר יגאל מוטינון את השם לספרו. ** דברי דבר באו להתקיף את הראיון ה-מיוחד שנתן איש העובד הציוני, משה קוגל, בדו"ח לבחור של העולם הזה.

הודעה חשובה

הפתעה יפה לצרכנים הנאמנים של אבכת כביסה זוה

על כל קופסת אבכת כביסה "זוה" נמצא תלוש שיש לגזור. מי ששולח עד יום 24.2.55 לחברת נורית בע"מ, רחוב הגדוד העברי 28 ת"א, עשירים תלושים של אבכת כביסה "זוה" רשאי להשתתף בהגרלה של

תחפושת פורים לילדים (בגודלים 70-50)

האשה הנובנה אשתמשת רק בזוה, השומרת על הכביסה וחוסכת עמל לכובסת

מלך סיגריות

הידועות באיכותן המשובחת!